

[Gert Petersen.]

ken, som hedder udenrigspolitik, og som er en reel og integreret bestanddel af markedspolitikken, selv om man prøver på at benægte det fra denne regerings side såvel som fra den forrige regering.

Hvad essensen i det, man forhandlede om på topmødet, angår, så vil jeg sige, at når det drejer sig om energipolitikken, er jeg meget bange for, og jeg føler mig ikke beroliget af ministerens ord, en risiko for en konfrontation mellem de rige lande og udviklingslandene i dette spørgsmål. Den kurs man kører, peger i retning af en sådan konfrontation.

Hvad sikkerhedskonferencen angår, synes jeg, at der er et interessant perspektiv i drøftelsen af det, som kaldes Kurv IV derne på dagsordenen, altså spørgsmålet om opfølgning af konferencen. Man havde jo ventet fra dansk side, fra vestlig side, for den sags skyld da også fra SF's side, at spørgsmålet om Kurv III, dvs. de forskellige forbindelser mellem menneskene på tværs af grænserne, ville være blevet det store problem på sikkerhedskonferencen. Men det ser ud til, at dette problem så nogenlunde er løst ved imødekommenhed fra begge sider, og det er umådelig positivt.

Nu er det, som om spørgsmålet om opfølgning af konferencen kan blive en slags forhindring for at komme videre. Her må jeg nok sige, at jeg føler nogen undren over det danske standpunkt, hvor man vil udsætte til 1977 under forudsætning af, at konferencen når til en vellykket afslutning nu, om man skal følge konferencen op med nye samtaler, med nye flersidige samtaler på europæisk plan. Det synes jeg er et beklageligt standpunkt og vel udtryk for, at der ikke er en virkelig interesse i at bruge det sikkerhedskonferencesystem, som nu er ved at blive etableret, bruge det som et led i nedbrydningen af blokpolitikken. Det er det, som sikkerhedskonferencerne kan føre til og vil føre til, hvis nu denne konference sluttes med held og der hurtigt derefter indledes nye forhandlinger, nye forberedelser af nye konferencer.

Jeg mener, at det er ganske forkert, at man skal udsætte denne beslutning til 1977. Jeg synes, man med det samme kan nedlægge et organ, der dels kan kontrollere, at konferencens beslutninger virkelig bliver

ført ud i livet allerede efter dens afslutning forhåbentlig her til sommeren 1975, dels forberede nye initiativer, nye konferencer, således at vi bryder skellene ned i Europa, således at blokpolitikken virkelig kommer til at høre fortiden til. Man spørger sig selv, om ikke denne plan om at vente til 1977 med opfølgning af konferencen, som åbenbart er noget, som der er enighed om mellem de ni — man har jo drøftet dette meget indgående — skyldes, at man vil holde muligheden for skabelsen af en europæisk politisk union åben. Det ville i og for sig være logisk, at mens der måske kan blive udsigt til, at NATO og Warszawapagten nedtrappes indbyrdes, så bygges der en ny vestlig blok op i form af en europæisk union. Derfor ønsker man en opfølgning af konferencen udsat, for en opfølgning af konferencen vil naturnødvendigt føre til en nedtrækning af de eksisterende blokdannelser, og det er i øjeblikket først og fremmest Warszawapagten og NATO. Her kunne man nok have lyst til at høre, hvad der er motiverne bag den danske regerings handlinger.

I den forbindelse synes jeg, at Portugal er utilfredsstillende behandlet i udenrigsministerens tale. Jeg hørte godt hr. Kjeld Olesen sige, at nu måtte der ikke være mere debat om NATO. Jeg synes, at den omstændighed, at man nu hører, at der i NATO-kredse er stor uro over udviklingen i Portugal, er ganske tankevækkende. Så længe der sad et blodigt fascistisk diktatur i Portugal, så var det umuligt for regeringer fra dette land at få NATO til at beskæftige sig med det portugisiske spørgsmål. Det synes jeg nok sætter et spørgsmålstegn ved hele NATO-systemet, nu vi ser, hvordan det fungerer. Det er jo ikke tilfældigt, at De Forenede Stater er den stærkeste magt i NATO. Det er vel heller ikke tilfældigt, at vi på det sidste har oplevet to militærkup rettet mod demokratiseringsprocesser både i Portugal og i Grækenland, og det er vel endelig ikke tilfældigt, at den amerikanske efterretningstjeneste for tiden er udsat for nogle ganske fantastiske afsløringer i USA om, hvordan den amerikanske efterretningstjeneste har forbedret og søgt at gennemføre mordattentater på ledende politikere verden over.

Man spørger sig selv, hvilken rolle CIA, den amerikanske efterretningstjeneste, spiller i spørgsmålet Portugal og Grækenland,